

Първы си зрацы слънце сыпваше
 По листокытнѣ горѣ зеленѣ,
 Шумица росна свѣтло свѣткаше
 блѣкаше горѣ ак' усебрена!

Свободенъ вѣки стигнахъ в' бѣлѣ свѣтъ
 Богу помолихъ ся на моравкѣ;
 Загазилъ 'сѣмъ хайде на прѣдъ!
 Смърть ся рѣшихъ да умра юнашкѣ.

На умъ ми додѣ отмъщение
 Тяшкыя мѣкы си прѣдставяхъ,
 Гора ми дадѣ усърченіе
 Противъ ся Турковъ разярѣвахъ!

Вървище гореско бѣ ми познато
 Имахъ надѣждѣ за да сполуча;
 Бѣше пріятно красное лѣто
 Майкы искахъ да имъ разплача!

Ускѣденъ же отъ нужно урѣжи
 Хитрость отъ нуждѣ слѣднѣхъ измыслихъ,
 Тѣчно рѣшенъе много то можи!
 Скѣсанъ ся азъ слѣпецъ прісторихъ.

Дрѣнов' избрахъ коравѣ тоягѣ
 Лице забухлихъ мое прилѣжно
 Те Турчинъ иди и ся наирѣга!
 Ходи урѣженъ в' пѣтъ безгрѣжно.